

(Auteursrechten & Copyrights :Fleur van Loon)

(Manuscript:Horror/Roman)

Biografie

Mijn naam is Fleur van Loon en ik ben een nederlandse vrouw en ik woon samen met mijn gezin waar ik heel veel van hou in een huis in Nederland.Ik schrijf verschillende soorten boeken. romans, fantasie, horror,sciencefiction en avontuur.Toen ik 8 jaar was kreeg ik een goedaardige hersentumor waaraan ik ben geopereerd.Ik ben toen 14 uur geopereerd en lag 5 dagen in coma toen ik een bijna dood ervaring kreeg.Ik vond het heel mooi want ik ging door een tunnel van licht en wolken naar een oneindig Lavendelveld met wolken waar ik boven zweefde met mijn ziel en ik voelde 2 engelen die over mijn schouders heen bliezen met hun adem en die zeiden dat ik in de hemel was en dat het nog niet mijn tijd was om dood te gaan en toen ging ik weer terug in de tunnel van wolken en licht en toen ik terug kwam zag ik de gelukkige gezichten van mijn ouders voor mij naast mijn ziekenhuis bed omdat ik nog leefde en omdat ik wakker geworden was uit mijn coma.Ik ben door mijn hersenoperatie arbeidsongeschikt verklaard.Sinds mijn hersenoperatie slik ik pillen tegen

epilepsie want ik heb epilepsie door mijn operatie. Ik werk niet en ik mag ook geen auto rijden van de dokters. Maar ik schrijf wel en ik teken en ik lees boeken en ik rij paard en soms zwem ik samen met mijn familie. Ik hoop dat mensen mijn boeken leuk vinden. Ik heb een tatoeage van Saint Michael omdat ik erg veel van Saint Michael hou. Hij zit op mijn rug en er staat onder dat ik van Saint Michael en Saint Gabriel hou. Het is een tatoeage van Saint Michael boven op de duivel want ik geloof dat het goede altijd het kwaad zal verslaan. Ik hou veel van goede engelen. Ik hou ook veel van het katholieke geloof want ik ben katholiek opgevoed door mijn ouders. En ik hou ook erg veel van Jezus en Maria. Ik heb veel katholieke dingen bij mij thuis. Beelden en schilderijen van Saint Michael en Saint Gabriel en van Maria en van Jezus. Ik hoop dat ik nog heel lang en heel gelukkig en gezond oud word samen met mijn familie en ik hoop dat God waar ik heel veel van hou altijd over ons zal waken.

Synopsis

Kasteel Summerswind is een verhaal dat over een arme boerenfamilie gaat en die van een verre overgroot vader een groot kasteel en heel veel geld erven. Het verhaal speelt zich af in Schotland in de tijd van de middeleeuwen. Uiteindelijk komt het gezin bij het kasteel van Lord McLeod aan zoals de schotse Lord heet want hij is stervende en hij wil al zijn bezittingen aan het arme boerengezin geven dat verre familie van hem is. Hij zet alles op hun naam in een contract. Wanneer hij sterft gaat alles naar het boerengezin en ze komen in een mooi maar oud en eng en koud kasteel te wonen dat kasteel Summerswind heet waar heel veel rijkdom is. Het graf van Lord McLeod komt in de prachtige tuin van het kasteel te staan naast het graf van zijn overleden vrouw, Er wonen ook 6 bedienden in het kasteel die het boerengezin overal mee helpen.

Nu Lord McLeod is overleden mogen de mensen van het arme boerengezin zich Lord en Lady noemen. Maar het kasteel wordt bewoond door geesten en al gauw komt het gezin daar dan ook achter wanneer er steeds meer spookachtige verschijningen in het kasteel worden waargenomen.

En niet alle geesten zijn even vriendelijk.....

Kasteel Summerswind

Inhoud

- 1.Kasteel Summerswind
- 2.Naar kasteel Summerswind
- 3.De geest Bac
- 4.De Wolf
- 5.De boerderij dieren
- 6.Nieuwe kleding
- 7.Een nieuwe boerderij
- 8.Het geestmeisje Coira Bagby
- 9.De bewegende beelden
- 10.De verhuizing van de family MacFinley
- 11.De begrafenis van Coira Bagby

12.De zigeunerin

13.De verhuizing van de familie MacCroin

Hoofdstuk 1:kasteel Summerswind

Er was er eens heel lang geleden in de tijd van de tijd van de middeleeuwen een heel normaal gezin dat in een klein dorpje dat Malkirk heette in het ruige landschap van Schotland woonde.

De familie was een boeren gezin met een heel normaal leven en ze hadden ook weinig geld om van te leven. Ze leefden van de landbouw en van de verkoop van de melk van hun koeien en van de melkprodukten die zij daar van maakten en van hun groente oogst en van hun kruidentuin waar de boerin van het gezin en haar kinderen altijd de lekkerste produkten van maakten. Ze hadden een klein stukje grond waar ze ook rode druiven op verbouwden waar ze hun eigen wijn van maakten.Soms maakte het gezin vlierbessenwijn of een heerlijke zoete alcoholische honingdrank met kruiden er door heen gemixt.Ze maakten de lekkerste zeep en cremes van hun kruiden.En ook al verdienden ze niet veel van het boerenleven ze verdienden genoeg om net genoeg om van te eten en drinken.De boerderij waar ze in woonden daar woonden ze al hun hele leven in.Dat was altijd een familie erf stuk geweest.Het was een grote sterke houten boerderij die al generaties lang in de familie zat.Daar zaten allemaal houten stallen bij waar ze hun vee in konden stallen wanneer het te koud in Schotland werd.Ze hadden niet alleen koeien maar ook schapen en paarden en kippen en 3 grote lieve waakhonden die altijd goed op hun boerderij pasten.Op hun land dat een paar kilometer groot was stonden ook veel prachtige bomen waar appels en peren aan groeiden.Ze verbouwden ook hun eigen

graan waar ze het heerlijkste brood van maakten dat ze 2 keer in de week op de plaatselijke boerenmarkt van het dorpje verkochten. Het gezin bestond uit vader, de moeder en 4 zonen en 3 dochters. De vader was 40 jaar en de moeder was 34 jaar. Ze hadden een zoon van 14, een zoon van 18, een zoon van 23 en een zoon van 10. De dochters zijn 17, 21 en 9 jaar. De zonen hielpen hun vader altijd met het werk op het land en de dochters hielpen hun moeder altijd met het werk aan de kruidenprodukten of de melkprodukten of bij het maken van het brood of de wijn of bij het maken van honingprodukten of andere dingen. Ze hadden bijvoorbeeld ook een hele mooie bloementuin waar ze ook prachtige bosjes bloemen van verkochten. Ook al vond men het leven op het boerenland ondanks al het harde werk toch wel aangenaam om zo te leven. De vader van de kinderen zei altijd dat het altijd nog erger had gekund dan dat en dat ze blij moesten zijn dat ze konden leven van hun produkten en dat er maar weinig boeren waren die hun produkten zo goed verkochten als zij. Hij zei altijd tegen zijn gezin dat men blij moest zijn dat er elke dag eten en drinken op tafel stond en dat ze blij moesten zijn dat ze een eigen dak boven hun hoofd hadden en dat de jongste kinderen allemaal naar school konden in het dorp. Men ging tot je 18e jaar naar school in het dorpje. Daarna was het klaar. De oudste kinderen hadden dat allemaal al gehad en bleven altijd thuis om hun ouders bij het boeren werk te helpen. Het gezin was katholiek en elke zondag bezochten ze met zijn allen de plaatselijke dorpskerk waar elke zondag ochtend een prachtige mis werd gehouden. De kerk zat altijd helemaal vol want het hele dorp waar ze woonden was katholiek en er was niemand van het dorp die zondag niet naar de kerk dienst ging. Iedereen

wilde er bij horen want zo was het in het dorp. Je hoorde er wel bij in het dorp of je hoorde er helemaal niet bij en dan wilde ook niemand contact met je hebben want dan vond men je raar of niet goed snik of je was gewoon een verschoppeling. De familie MacCroin zoals het gezin van hun familie naam heette ging altijd naar de kerkdienst. Er was geen enkele kerkdienst die ze ooit hadden over geslagen.

Op een mooie zomerse dag in het midden van Juli was het gezin MacCroin weer hard aan het werk. En ook al was het bijna overal vakantie in Schotland het gezin kon het zich niet veroorloven om niet te werken want anders hadden ze geen eten en drinken. Hun vee gebruikten ze altijd voor melk en kaas en dat soort dingen en ze hadden nog nooit een van hun dieren voor het vlees verkocht aan een slager of zef geslacht om het vlees. Nee ze waren helemaal weg van hun dieren en ze dachten er ook geen moment aan om ze ooit te laten slachten. De boer die Liam MacCroin heette zat op zijn tractor om grote hooi balen en brandhout netjes bij elkaar neer te leggen zo dat zijn oudste zoons alles netjes in bundels bij elkaar konden binden. Zo wel het vele hooi dat hun vader had en ook het brandhout voor de open haard die ze op hun boerderij hadden want ze hadden geen verwarming op hun boerderij en ze gebruikten altijd een open haard of een kachel om de boerderij warm te houden. Vooral snachts kon het er ijskoud worden. Zelfs als het zomer was kon het nog steeds heel koud in de nachten op de boerderij zijn en zonder brandhout konden ze het ook niet redden. De 3 oudste zoons die hun vader met het werk op het land hielpen heetten Seamus MacCroin, Tybalt MacCroin en Jeremy MacCroin . Hun jongste broertje van 10 heette Collin MacCroin maar hij was bezig met

zijn zusters te helpen in de bloemen en in de kruiden tuin. Soms ging hij even naar zijn moeder in de keuken die een heerlijke taart in de oven aan het maken was. Het was een verse fruittaart. Er zaten bramen, blauwebessen, frambozen, kersen en walnoten over de taart heen. De bodem van de taart was allemaal van koek met vers amandelspijs daar boven op. De taart stond nu 20 minuten in de oven en de hele keuken rook naar de over heerlijke taart. Ondertussen was de boerin die Moira MacCroin heette bezig met het kloppen van verse slagroom. Collin kwam bij zijn moeder in de keuken zitten om te kijken wat ze allemaal aan het doen was. Hij begon trek in de taart te krijgen die zijn moeder aan het maken was maar de taart moest nog weg 40 minuten in de oven staan voor dat hij klaar zou zijn. Moira liep naar haar 10 jarige zoontje Collin toe die aan de grote houten keukentafel naar haar zat te kijken wat ze allemaal aan het doen was. Ze streelde zachtjes met haar rechterhand over de lange bruine krullen van haar jongste zoon die tot aan zijn schouders kwamen.

Hij keek met zijn grote bruine ogen naar zijn moeder.

"Gaat alles goed met je lieve schat?" vroeg ze aan Collin.

"Ja hoor mama" zei hij tegen zijn moeder en hij knikte en glimlachte naar haar. "Ik vind het heel leuk dat je een taart voor ons bakt" zei hij tegen zijn moeder. "Ik ook" zei Moira terwijl ze naar haar zoon glimlachte. Ze draaide haar om en liep naar de grote oude ijzeren oven die in de keuken stond en keek naar de mooie fruittaart die in de oven stond. Ze snoof de heerlijke taart geur op die haar tegemoet kwam.

Ze was klaar met het kloppen van de verse slagroom en wachte tot dat de taart klaar was zo dat ze de slagroom er op kon doen. Ze was blij dat de

taart er zo goed uit zag en maakte haar zelf verder geen zorgen om de fruit taart die in de ijzeren maar eenvoudige oven stond. Het was dan wel een hele oude oven die ze in de keuken hadden maar ze hadden dan ook geen geld genoeg om een nieuwe oven aan te schaffen en Moira vond dat hun oven het prima deed. Ze hadden er nog nooit een probleem mee gehad. Het was echt een antieke maar prachtige oven vond ze. Ook al was het dan zo een oud ding. Het hoorde gewoon ook bij hun keuken die er ook oud en antiek uit zag. Ze hadden niet genoeg geld om andere dingen aan te schaffen. Al zouden ze dat best wel willen ook al was de keuken nog zo knus en gezellig in die oude mooie antieke sfeer. Even later keek ze weer naar haar zoon Collin en ze zag dat er iets met haar zoon was want hij keek heel verdrietig.

"Wat is er met je Collin?" vroeg ze aan haar 10 jarige zoon.

Ze maakte haar zelf zorgen over haar zoon en ze wilde weten wat er met hem was. Ze ging voorzichtig bij hem aan de grote houten keukentafel zitten en ze keek geïnteresseerd naar haar zoon die triest naar zijn moeder staarde. Hij had zijn handen onder zijn hoofd gevouwen en had zijn ellebogen op tafel gedaan. "Wat is er met je lieverd?" vroeg zijn moeder aan hem terwijl ze voorzichtig de handen van haar zoon pakte en ze stevig vast hield. "Is er iets dat je mij wil vertellen?" Collin keek haar verdrietig aan en ze zag dat hij tranen in zijn ogen kreeg.

"Moeten we altijd in zo een armoede blijven leven mama?" vroeg hij aan zijn moeder.

"Is dat wat je zo een verdriet doet Collin?" zei zijn moeder tegen hem. Ze wreef met haar hand zachtjes over zijn gezicht.

"Daar hoef je niet verdrietig om te zijn lieve schat" zei ze.

"We hebben geen rijk leven maar we hebben het toch ook niet heel slecht? Het had nog veel erger dan dit gekund Collin. Geloof me. Er zijn boeren die het nog veel en veel slechter dan ons hebben. Niet alleen boeren maar ook heel veel niet boeren gezinnen in Schotland die het heel erg slecht hebben en die bijna dood gaan van honger en dorst. Er zijn heel veel gezinnen in Schotland die dood zijn gegaan van de honger en dorst door de armoede. Je kan nou toch niet zeggen dat wij dat probleem hebben toch Collin?"

Collin knikte verdrietig naar zijn moeder en veegde zijn tranen met de mouw van zijn rood wit geruite bloes weg die hij aan had.

Hij voelde zich al een beetje beter maar nog lang niet helemaal beter.

Hij wilde zo graag een rijk leven hebben net als sommige kinderen in zijn klas op school die wel rijk waren en die een heel leuk en perfect leven leken te hebben in de ogen van Collin. Er waren niet heel veel rijke kinderen in zijn klas. Er waren misschien 15 kinderen in zijn klas waar van er maar 2 of 3 rijke kinderen tussen zaten. Maar die ook niet heel erg rijk waren maar toch rijk genoeg om rijk te kunnen worden genoemd. Collin wilde ook zo een leven net als hen. Ze woonden niet eens in het dorp waar Collin woonde maar 10 km van het dorp vandaan in een groot mooi huis met heel veel grond er bij. Veel meer grond dan de boerderij van Collins familie. En ook met heel veel meer dieren dan zij hadden. "Je hebt een prima leven Collin" zei zijn moeder tegen hem.

"Als je je leven met andere vergelijkt. Mensen die echt arm zijn bedoel ik. Daar horen wij gelukkig net niet bij." "Maar het scheelt niet veel mama" zuchte Collin triest. Hij keek zijn moeder weer verdrietig aan.

Het brak Moira's hart dat haar zoon zo ongelukkig en zo verdrietig was.

"Ik kan er niks aan doen Collin" zei zijn moeder. "We moeten er maar het beste van maken. Meer kunnen we ook niet doen toch?"

Collin knikte. "Ik weet het mama" zei hij. " En ik vind het helemaal niet leuk mama" zei hij. Moira haalde haar schouders op en stond op van de grote oude houten stoel waar ze op zat. "Heb je nog huiswerk te doen voor in de vakantie?" vroeg ze aan Collin. Collin schudde zijn hoofd.

"Nee" zei hij. "Hoe lang heb je nog zomervakantie?" vroeg Moira aan hem. "Nog 4 weken volgens mij" zei Collin tegen haar. "Gelukkig maar want ik heb helemaal geen zin om weer naar school te gaan" zuchte hij.

"Wees maar blij dat je naar school gaat" zei Moira tegen Collin.

"Want zonder school zou je nooit kunnen werken of dingen kunnen weten die je nu allemaal weet." "Ik vind school maar saai en vervelend" zei Collin. "Als ik rijk ben hoef ik nooit naar school te gaan mama" zei hij tegen zijn moeder. "Daar ben ik het niet mee eens Collin" zei zijn moeder tegen hem.

"Ook rijke mensen moeten naar school. Hoe denk je anders dat ze zo rijk zijn geworden? Door heel veel te studeren en daarna zijn ze zo rijk geworden. Door heel veel te werken op bijvoorbeeld een kantoor of ze zijn een eigen bedrijf begonnen of ze zijn rechter of bijvoorbeeld advocaat geworden." "Waarom moeten mensen altijd werken om rijk te worden?" vroeg Collin. "Bestaat er niks zoals een loterij of zo?"

"Ik denk het wel" zei zijn moeder. "Maar niet hier in ons dorpje" zei ze.

"En bovendien er zijn maar weinig mensen in de wereld die de loterij hebben gewonnen. Dat zijn misschien maar 1 of 2 of 3 van de miljoenen

mensen die daar aan mee doen elke maand. Ik denk dat het weinig zin heeft om daar aan mee te doen." Moira schudde haar hoofd en begon de afwas die op het aanrecht stond af te wassen met warm water en paars afwasmiddel van de kleine maar goedkope supermarkt die het dorpje had. Ondertussen was haar man Liam MacCroin bezig met de hooibalen met zijn andere 3 zoons stevig bij elkaar aan het binden met een dik stevig stuk rood touw. Toen ze alle hooibalen bij elkaar hadden gebonden droegen ze de dikke houten takken en stukken hout naar de zijkant van de boerderij en stapelden die een voor een netjes op elkaar. Het waren heel veel stukjes hout en ze waren pas na 20 minuten klaar met al het hout op te stapelen. Er waren in totaal 40 hooibalen met touw bij elkaar gebonden op het land van de familie MacCroin. Na al het zware werk liepen de boer en zijn zoons terug naar de boerderij in de richting van de keuken en gingen met zijn allen aan de grote rechthoekige houten keuken tafel bij Collin zitten. Liam keek op de ronde antieke koperen klok die in de keuken hing en zag dat het al 16.30 was.

Hij begon trek te krijgen en al helemaal toen hij de geur van de heerlijke fruit taart die in de oven stond rook. "Wat eten we vandaag?" vroeg hij aan zijn vrouw. "We eten vandaag salade uit onze eigen tuin" zei Moira terwijl ze naar Liam glimlachte. "En we eten een lekkere malse biefstuk met gebakken aardappels er bij." "Dat klinkt geweldig schat" zei Liam terwijl hij met een grote glimlach in zijn handen wreef. "Ik heb me toch een trek in eten" zei hij tegen haar. "Nou anders wij wel mam" zei haar oudste zoon Tybalt tegen zijn moeder. Moira haalde de salade de krieltjes en de biefstuk uit de grote ijzeren zilverkleurige ijskast die in de keuken stond en legde dat

op de grote houten keuken aanrecht neer. "Is het allemaal goed gegaan met het werk op het land?" vroeg ze aan haar man en kinderen. "Alles in allemaal klaar" zei Liam tegen zijn vrouw terwijl hij voldaan glimlachte. "De hooibalen zijn allemaal netjes bij elkaar gebonden en het hout voor onze open haard ligt allemaal netjes naast ons huis." En hoe gaat het met de oogst van ons fruit en het graan?" vroeg Moira aan Liam. "Dat verzamelen we morgen allemaal.

Dan kunnen onze dochters goed helpen bij het oogsten van onze druiven, het graan en de rest van onze groente en fruit."

"Goed dan" zei Moira. "Dan zal ik je daar morgen ook bij helpen."

"We hoeven niet zo heel vroeg op te staan hoor" zei Liam.

"Het is ten slotte vakantie ook al moeten we toch werken."

"Laten we om 11 uur opstaan" zei Moira.

"Dat lijkt mij een goed idee" zei Liam. "Morgen wordt het trouwens ook prachtig weer net als vandaag" zei Tybalt tegen zijn vader.

"Dat weet ik" zei Liam. "Het wordt als het goed is morgen 27 graden."

"Geweldig" zei Moira die haar taart in de gaten hield.

"We hebben mazzel dat het zo een heerlijk vakantie weer is."

"Zeker mam" zei Seamus haar 17 jarige zoon die ook aan de grote houten keuken tafel zat. "Daar hebben we zeker mazzel mee."

Even later had Moira netjes de tafel gedekt met een mooi groot katoenen lichtblauw tafelkleed en met grote witte katoenen placemats en grote ronde houten onderzetters. Ze had grote licht blauwe borden met ijzeren bestek en grote lichtblauwe glazen op tafel neer gezet en ook een grote lichtblauwe glazen kan waar vers bronwater dat uit een fles kwam in zat en

waar 10 ijsblokjes in zaten. Ineens kwamen ook haar 3 dochters de keuken binnen gelopen. Ze gingen alle drie bij de rest aan de houten eettafel zitten. Toen Moira klaar was met het dekken van de eettafel ging ze verder met het avond eten. Ze kon heerlijk koken en haar familie was trots op het lekkere eten dat hun moeder altijd voor hen maakte.

Na 20 minuten had ze het eten klaar en ging ook Moira bij haar gezin aan de grote eet tafel zitten. Het was nu 5 uur en de fruit taart moest nog 10 minuten in de oven staan. Iedereen genoot van het heerlijke eten dat op de tafel stond. Even later begon hun jongste zoon Collin weer over dat hij het zo erg vond dat ze bijna geen geld hadden. "Daar hoef je je toch niet zo veel zorgen over te maken Collin" zei zijn vader Liam terwijl hij een hap van zijn zachte en malse biefstuk nam. "We hebben toch genoeg te eten en te drinken om van te leven?" "Ja maar dat is het niet papa" zei Collin met een trieste blik in zijn ogen.

"Ik wil zo graag een luxe leven hebben begrijp je wat ik bedoel?" Zijn vader knikte. "Ik begrijp het jongen. We zijn niet rijk maar we hebben het ook niet slecht" zei Liam. "We moeten blij zijn dat we geld hebben om van te kunnen eten en drinken." Collin knikte. "Ja dat is ook zo" zei hij. "Maar ik wil toch graag een rijk leven papa." "Ik kan er niks aan doen jongen" zei zijn vader.

"Zo leven wij nou eenmaal." Hij stak een krietje in zijn mond. "Alles staat in de sterren geschreven" zei Liam. "Wat voor je weg gelegd is in het leven dat krijg je van zelf wel." Even later was iedereen klaar met eten en begon Moira de keuken tafel af te ruimen. Haar 2 oudste dochters Lillian en Muireall hielpen haar met het afruimen van de eettafel. Even later zat

iedereen van de heerlijke verse net gebakken fruit taart met verse slagroom te eten. Hij was echt verrukkelijk. Toen iedereen klaar was met taart eten en alles netjes bij de afwas was neer gezet hielpen Lillian en Muireall hun moeder met het afwassen en afdrogen van de grote afwas waar Moira mee bezig was. Toen ze daar mee klaar waren besloten ze om boven in de badkamer te gaan douchen. Het huis had 2 redelijk grote badkamers. Er was een badkamer met een groot wit ligbad er in en een koperen grote wasbak waar een grote zilverkleurige spiegel boven hing en een wc en in de andere badkamer was een redelijk grote douche ruimte met een grote regendouche er in en een wc met een wasbak en een grote koperen spiegel er boven. In de grootste badkamer van het huis lagen dikke paarse badmatjes voor het bad en bij de wc en in de kleinste badkamer ruimte lagen 2 dikke badmatjes die donkerrood waren. Een bij de wc en een voor bij de doucheruimte. Ze waren allemaal van heerlijke zachte schapenwol gemaakt die van hun eigen schapen af kwam. En ze hadden ze zelf geverfd met speciale verf. De 3 dochters van Liam en Moira liepen naar hun slaapkamers en gingen om de beurt onder de douche staan om hen zelf rustig schoon te spoelen van al het werk in de tuin. Hun broers en hun ouders zouden later ook nog gaan douchen. Gelukkig was dat niet elke dag zo maar vandaag was het een harde werk dag geweest en iedereen had zich heel vies gemaakt bij het werk op het land en in de tuin. Normaal hoefde niet iedereen om de beurt onder de douche te gaan en normaal douchte of zat er iemand in bad op andere dagen dan de anderen.

Het was altijd anders. Liam had het open haard vuur aangestoken met het hout dat hij net naast het huis had neer gelegd.

Ze hadden een normale grote woonkamer met gezellige grote witte schapen en koeien tapijten op de grond en aan de muur. Ze hadden grote en kleine gezellige ramen met donkere paarse gordijnen er voor en 4 grote donker bruine Chesterfield banken in hun woonkamer staan en allemaal kersen houten boekenkasten en ladenkasten in de woonkamer en een gezellige grote kersen houten tafel bij hun open haard en de Chesterfield banken staan.

Hun vloer was betegeld met goedkope donkere bruine tegels. Dat had Liam zelf gedaan. Aan de muur hingen verschillende oude maar niet dure klassieke schilderijen van hun voorouders en mooie klassieke tekeningen van kastelen en boerderijen en dieren en bossen van Schotland.

Op de grote donkerbruine leren banken die bij de open van de woonkamer stonden lagen allemaal grote vierkante en ronde kussens met een hoesje van witte zachte schapehuid er over heen die Moira van hun eigen schapen had gemaakt. Er stond ook een mooie grote donkerbruine Chesterfield leunstoel bij de grote open haard in de woonkamer die van Liam was. Liam rookte af en toe een grote sigaar bij de open haard met een glas whiskey van fles goedkope whiskey waar hij altijd een maand mee deed want hij kon er niet zo veel kopen als hij wilde. Hij was geen gewone roker of verslaafd aan roken of alcohol maar hij vond het af en toe wel eens lekker om een sigaartje te roken bij het open haard vuur en om een lekker glas schotse whiskey met ijs te drinken. Daar genoot hij gewoon soms wel eens van als hij een dag zwaar gewerkt had bijvoorbeeld. Op de grond in de

woonkamer voor de open haard lagen 3 zachte grote hondenkussens in de kleur donkerrood waar een geruite blauw rode wollen deken over heen lag. Daar lagen 3 jonge grijs witte schapendoezen op. 3 hele lieve boerderijhonden. Het waren 2 mannetjes van 3 jaar en een vrouwtje van 4 jaar oud. De familie MacCroin had de honden al sinds ze een puppy waren. Ze hadden ze goedkoop van een andere boer kunnen over nemen die een nest had gekregen en ze verder niet wilden hebben en er alleen maar snel af wilde. Dus had Liam ze snel van de man gekocht die ook een van hun goede vrienden was. Hij woonde 10 km verder van het dorpje vandaan in een andere boerderij en zijn kinderen zaten samen met de kinderen van Liam en Moira op school. De man en zijn vrouw hadden een dochter van 16 en een zoon van 14 die allebei op de school van de kinderen van Liam en Moira zaten.

Boven de open haard van de familie MacCroin hing een groot oud schilderij van een oude schotse man met een dure rode geruite kilt aan en met een grote bruine schotse doedelzak in zijn handen. Hij had dikke lange licht grijze krullen die over zijn schouders heen hingen en een oud gezicht met een lange grijze snor en grote lichtblauwe ogen en een klein brilletje op zijn neus. Op zijn hoofd stond een klein groen jagershoedje en in zijn mond zat een klein gekromd houten pijpje. Onder aan zijn rood zwart geruite kilt droeg hij lange dure witte wollen kousen tot aan zijn knieën waar hij sjieke zwarte lak schoenen onder droeg. Ze wisten niet wie de oude man was. Maar ze vonden dat hij er bekend en goed verzorgd uit zag. Hij zag er zeker niet arm uit. Ze wisten maar weinig van hem af. Alleen dat hij misschien wel familie van hen kon zijn want er stond een prachtige sierlijke handtekening

in kleine Zwarte letters waar de naam MacCroin stond. Die handtekening stond onder aan het schilderij. En de handtekening was nauwelijks te lezen. Ze wisten maar weinig over de oude man. Ze hadden het schilderij ergens voor slechts een paar schotse pond op een wekelijkse markt in het dorp waar ze woonden gekocht.

Ze zeiden altijd tegen elkaar dat hij best familie van Liam kon zijn omdat hij wel een beetje op hem leek en door de handtekening MacCroin maar dat was altijd iets waar ze gewoon een grapje over maakten. Ze waren er nooit echt serieus over dat de oude man familie van hen was. Maar hij zou best wel een een over over overgrootvader van hun kunnen zijn met de familie naam MacCroin onder aan het schilderij getekend. Ze hadden het schilderij gekocht vanwege hun familie naam die er onder stond. Anders hadden ze het normaal gesproken nooit gekocht. Het oude schilderij hing al een paar jaar boven de open haard van hun boerderij. De familie MacCroin schatte de man op het schilderij rond de 70 jaar oud. Om het schilderij zat een mooie goudkleurige dikke houten rand heen gemaakt. Niemand van de familie wist van wie het schilderij werkelijk was geweest. Ze hadden het aan de verkoper gevraagd maar die wist het verder ook niet wie de eigenaar van het schilderij was geweest. Het had hen ook verder niet zo geïntereiseerd. Ze vonden het gewoon een mooi schilderij om aan de muur te hangen van hun boerderij. Maar er stond verder helemaal geen datum of plaats naam onder het schilderij geschreven en de marktverkoper die echt geen idee van wie het schilderij ooit was geweest had het weer van ergens anders vandaan en de winkel waar hij het vandaan had bestond al lang niet meer toen hij het aan de familie MacCroin had verkocht. Liam vond het wel

heel erg toevallig dat hun familie naam er onder stond want zo iets was gewoon puur toeval en puur geluk dat hun naam onder aan het schilderij stond. De familie ging niet al te laat slapen en om ongeveer 23.30 was het hele huis van de familie MacCroin in diepe rust en het bleef ook de hele nacht lekker rustig in hun boerderij. De familie MacCroin had besloten om tot maximaal 11 uur s'ochtends door te slapen omdat het toch vakantie was.

Eerder wilden ze niet opstaan. Maar dat ging niet helemaal zoals ze dat hadden gepland want rond 9.30 in de ochtend werd er al vroeg bij hen aangebeld. "Word eens wakker schat" zei Moira tegen Liam. Ze zei het zachtjes in zijn oor. "Er word volgens mij aangebeld." Liam spitste zijn oren en hoorde het nu ook.

Hij ging recht overeind zitten en vroeg zich af wie er op zo een rare tijd zou aanbellen. Hij trok zijn donkerrode badjas en zijn donkerrode wollen pantoffels aan en liep naar beneden naar de voordeur om open te doen. Het maakte hem chagerijnig dat er mensen waren die zo vroeg bij hen aanbelden. Even later had hij de voordeur geopend en zag hij een bekend gezicht voor de deur staan. Het was de postbode die altijd de dagelijkse post in het dorpje rond bracht. Ragnall Blythe heete de man.

"Goedemorgen meneer MacCroin" zei de postbode tegen Liam terwijl hij in zijn grote donkergroene ogen keek. Ragnall was een lange dunne man met lichtrood kort sprietig pluis haar en een hele witte huid met kleine licht blauwe oogjes en grote dunne lange lippen. Liam vroeg wat de man van hem wilde. Hij zag dat Ragnall een grote witte envelop in zijn hand hield. "Mag ik even bij u binnen komen meneer MacCroin?" vroeg de Ragnall